Lietas arhīva Nr. K77-2871-24/38
ECLI:LV:RPT:2024:0918.19720093024.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2024.gada 18.septembrī

Rīgas pilsētas tiesa,

tiesnese Linda Dīzenberga,

piedaloties prokurorei Egijai Tuzkovai,

aizstāvim zvērinātam advokātam Normundam Duļevskim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /Persona A/, personas kods /Personas kods B/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona A/ izdarīja tīšu vidēja smaguma miesas bojājumu.

2024.gada 29.janvārī ap plkst.17.00 Rīgā, Jasmuižas ielā 3, savstarpēja konflikta ar /Persona A/ laikā /Persona B/ nokrita uz zemes, pēc kā /Persona A/, dusmu vadīts, tīši, nolūkā nodarīt miesas bojājumus, uz zemes guļošajai /Persona B/ ne mazāk kā trīs reizes ar rokas dūri iesita pa seju un ne mazāk kā vienu reizi ar apautu kāju iespēra /Persona B/ pa galvu.

/Persona A/ prettiesisko darbību rezultātā /Persona B/ tika nodarīti šādi miesas bojājumi: galvas sasitums ar sistām brūcēm labās acs apvidū, ādas nobrāzumiem sejas apvidū, zemādas asinsizplūdumiem, saasiņojumu zem labās acs gļotādas, labās orbītas ārējās sānu un apakšējās sienas lūzumu, labā augšžokļa dobuma ārējās sānu sienas lūzumu, kreisā augšžokļa dobuma ārējās sānu sienas lūzumu, deguna kaula lūzumu, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi vidēja smaguma miesas bojājumiem, kas izraisījuši ilgstošu veselības traucējumu uz laiku virs 21 dienas.

Ar savām darbībām /Persona A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā.

Motīvu daļa

[2] Tiesas sēdē apsūdzētais /Persona A/, paužot savu attieksmi pret apsūdzību, norādīja, ka tā viņam ir saprotama, savu vainu viņam celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas atzina pilnībā, izdarīto nožēloja.

Cietušās /Persona B/ morālā kaitējuma kompensāciju 3000*euro* apmērā un materiālo kaitējuma kompensāciju 209,85 *euro* apmērā neatzina.

Tiesa, izskaidrojot pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, noskaidrojot, ka pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai piekrīt procesa dalībnieki, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu pieņēma lēmumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu tiesas izmeklēšanā daļā par apsūdzētajam celto

apsūdzību, savukārt daļā par cietušās pieteikto morālā un materiālā kaitējuma kompensācijām tiesa nolēma veikt pierādījumu pārbaudi.

[3] Apsūdzētā vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā, ir pierādīta, un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu pierādījumu analīze un uzskaitījums spriedumā netiek dots.

[4] Apsūdzētā izdarītā noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas tiesa atzīst par pareizu, un par izdarīto noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais ir sodāms.

[5] Lemjot par soda noteikšanu, tiesa ņem vērā to, ka apsūdzētais saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 21.pantu ir izmantojis savas tiesības sadarboties ar tiesu, izvēloties vienkāršāku procesa veidu.

[6] Nosakot apsūdzētajam soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā Krimināllikuma 35. un 46.panta nosacījumus.

[6.1] Izvērtējot nosakāmā soda veidu, tiesai jāņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturs un radītais kaitējums, apsūdzētā personību raksturojošās ziņas.

[6.1.1] Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas klasificējas kā mazāk smags noziegums.

Par Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar probācijas uzraudzību, vai ar sabiedrisko darbu, vai ar naudas sodu.

[6.1.2] Apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas apdraud cietušās /Persona B/ veselību.

Ar apsūdzētā izdarīto noziedzīgo nodarījumu cietušajai ir radīts kaitējums – vidēja smaguma miesas bojājumi, kas izraisa ilgstošu veselības traucējumu uz laiku virs 21 dienas.

[6.1.3] Tiesas izmeklēšanā pārbaudīti sekojoši apsūdzētā personu raksturojošie dati: /Persona A/, dzimis /Datums O/ (lietas lapa 33), ir deklarētā dzīvesvietas adrese (lietas lapa 34, 73), precējies (lietas lapa 74), apgādībā viens nepilngadīgs bērns (lietas lapa 72), ziņas par darba vietu un ienākumiem 2022.gadā (lietas lapa 36), ziņas par administratīvajiem sodiem (lietas lapa 37-38), agrāk nesodīts Krimināllikuma 63.panta izpratnē, proti, uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdi šajā lietā sodāmība dzēsta (lietas lapa 37-39, 70-71, 105-107), arRīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 29.marta spriedumu krimināllietā Nr.11094022615 sodīts pēc Krimināllikuma 130.panta otrās daļas ar sabiedrisko darbu uz 100 stundām, spriedums stājies spēkā 2016.gada 9.aprīlī, sods izciests 2016.gada 28.jūnijā (lietas lapa 106-107, 108).

Tāpat tiesa ņem vērā tiesas izmeklēšanā konstatētās ziņas attiecībā uz apsūdzētā personību, kā arī tiesas sēdē noskaidroto par apsūdzētā darba vietu, proti, pašlaik viņš nestrādā, par ģimenes stāvokli – ir precējies, apgādībā viens nepilngadīgs bērns, par to, ka veselības stāvoklis vērtējams kā normāls, invaliditāte nav noteikta.

[6.1.4] Tiesa ņem vērā to, ka soda piemērošanai jābūt individualizētai, nosakot sodu jāņem vērā izdarītā nodarījuma raksturs un radītais kaitējums, vainīgā personība, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi, un to, ka nav pieļaujams kādu no minētajiem faktiem ignorēt vai pieminēt formāli, neizvērtējot to būtību. Nav pieļaujams kādam no minētajiem faktiem piešķirt pārāk lielu nozīmi salīdzinājumā ar citiem (sk. *Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas 2008.gada 1.jūlija kopsapulces lēmuma „Par vienveidīgu tiesību normu piemērošanu soda noteikšanā” 2., 4.punktu*).

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm (sk. *A.Judins. Kriminālsods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp.*).

Personai ir konstitucionālas tiesības pieprasīt taisnīgumu, un tiesai ir pienākums katru lietu izskatīt taisnīgi. Lietas taisnīgas izskatīšanas būtisks elements ir piespriestā soda taisnīgums. Taisnīgs sods var tikt piespriests tikai tad, kad tiek ņemti vērā visi lietas apstākļi. Tāpēc Krimināllikumā ir paredzētas iespējas tiesai, ņemot vērā visus lietas apstākļus, personai, kas izdarījusi noziedzīgu darbību, piespriest taisnīgu sodu.

[6.1.5] Tiesa pievienojas prokurores tiesas debatēs izteiktajam viedoklim par apsūdzētājam nosakāmo soda veidu.

Tiesas ieskatā apsūdzētajam par viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu sods nosakāms tieši brīvības atņemšanas veidā un nav pamata piemērot viņam nosacītas notiesāšanas nosacījumus. Savukārt Krimināllikuma 126.panta pirmās daļas sankcijā paredzētie alternatīvie soda veidi – īslaicīga brīvības atņemšana, probācijas uzraudzība, naudas sods, kā arī sabiedriskais darbs – neatbilstu ne izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam, ne radītajam kaitējumam, ne ziņām, kas iegūtas par viņa personību, kā arī nesasniegs soda mērķi un nebūs lietderīgs soda veids apsūdzētajam šīs krimināllietas ietvaros, jo tiesa neiegūst pārliecību, ka vainīgais, neizciešot reālas brīvības atņemšanas sodu, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus.

Tiesa ņem vērā to, ka apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums ir vērsts ar īpašu agresivitāti pret 61 gadu vecu sievieti, kura ir 15 gadus vecāka par apsūdzēto, kurai, pēc tam, kad viņa nokrita uz zemes, guļošai, apsūdzētais ne mazāk kā trīs reizes ar dūri iesita pa seju un ne mazāk kā vienu reizi ar apautu kāju iespēja pa galvu. Tiesas vērtējumā apsūdzētā rīcībā saskatāma īpaša un nepamatota agresija, kas izpaudās nesamērīgas fiziskas vardarbības veidā pret mazāk aizsargātu cietušo, proti, sievieti. Turklāt, savas noziedzīgās darbības apsūdzētais pārtrauca tikai pēc tam, kad saņēma aizrādījumu no kaimiņa, kurš, redzot notiekošo, iejaucās. Arī pats apsūdzētais, tiesas sēdē atbildot uz prokurores jautājumu, nevarēja izskaidrot savas rīcības iemeslus, norādot, ka tos neatceras.

Tiesa ņem vērā arī to, ka tiesas izmeklēšanā apsūdzētais, lai gan atzina savu vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā un nožēloja izdarīto, taču cietušajai nav atvainojies, un tas tiesas ieskatā liecina par apsūdzētā attieksmi pret izdarīto noziedzīgo nodarījumu un tā radītajām sekām.

To, ka apsūdzētais ir tendēts uz noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, lietojot vardarbību, un tādejādi viņam piemīt augsta sabiedriskā bīstamība, pierāda iegūtās ziņas par viņa sodāmību vēsturi, proti, viņš ir tiesāts par tīšu vieglu miesas bojājumu nodarīšanu. Tiesa ņem vērā, ka sodāmība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir dzēsta, tomēr šīs ziņas ir vērtējamas kā personību raksturojošas ziņas, izvērtējot soda veidu apsūdzētajam šīs krimināllietas ietvaros.

Nosakot apsūdzētajam sodu brīvības atņemšanas veidā, tiesas ieskatā tiks sasniegts Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā definētais soda preventīvais mērķis, proti, aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[6.2] Izvērtējot nosakāmā soda mēru, tiesai jāņem vērā atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli tiesa atzīst to, ka viņš vaļsirdīgi atzinās un nožēloja izdarīto.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi netika konstatēti.

Augstākā tiesa vairākkārt norādījusi, ka nesamērīgi mīksta soda noteikšana neveicina arī soda prevencijas uzdevuma izpildi, jo nenostiprina ne vainīgās personas, ne citu personu pārliecību par nepieciešamību pildīt likumus un atturēties no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2011.gada 8.jūnija lēmumu lietā Nr.SKK-24/2011, Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2014.gada 30.septembra lēmumu lietā Nr.SKK-306/2014; Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2015.gada 21.decembra lēmums lietā Nr. SKK–43/2015*).

Tiesa, ņemot vērā minētos kritērijus, izvērtējusi nosakāmā soda mēru, kā arī soda individualizācijas principus, atzīst, ka apsūdzētais par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta

pirmajā daļā ir sodāms ar brīvības atņemšanu uz 9 mēnešiem, kas ir pietuvināta panta sankcijas noteiktajai minimālai robežai.

[6.3] Tiesa pievienojas prokurores tiesas debatēs izteiktajam viedoklim par nepieciešamību apsūdzētājam piemērot papildsodu probācijas uzraudzības veidā.

Saskaņā ar Krimināllikuma 38.[1] panta trešās daļas 3.teikumu atbilstoši noziedzīga nodarījuma raksturam probācijas uzraudzību kā papildsodu tiesa var noteikt arī gadījumos, kad šis sods nav paredzēts šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcijā, uz laiku no viena gada līdz trim gadiem.

Izvērtējot lietā esošās ziņas par apsūdzētā personību, tiesa konstatē, ka apsūdzētajam ir grūtības sevi kontrolēt un risināt domstarpības ar apkārtējiem mierīgā ceļā, viņa neapmierinātībai pārejot nepamatotā agresijā pret apkārtējiem, ko tiesa vērtē kā potenciāli bīstamu uzvedību. Tiesa ņem vērā to, ka apsūdzētais pielietoja vardarbību pret 61 gadu vecu sievieti, nodarot viņai vidēji smagus miesas bojājumus ar īpašu agresiju, cietušajai atrodoties guļus uz zemes, izdarot sitienus ar dūri un apautu kāju cietušajai pa galvu. Tiesas ieskatā apsūdzētais ir tendēts uz noziedzīgu nodarījumu izdarīšu, lietojot vardarbību pret apkārtējiem, par ko liecina viņa sodāmību vēsture. Tādējādi tiesa secina, ka apsūdzētais nav izdarījis nepieciešamos secinājumus par savu prettiesisko darbību kaitīgumu un to nepieļaujamību, rīkojās mērķtiecīgi un konkrētos apstākļos izdarīja visu, kas no viņa atkarīgs, lai izdarītu noziedzīgo nodarījumu, tādējādi savas intereses vērtējot augstāk par citu personu un sabiedrības interesēm. Tiesas vērtējumā apsūdzētajam ir nepietiekama paškritika, kā arī cēloņu un seku likumsakarību virspusēja vai pat nepietiekama izpratne. Šāds apsūdzētā uzvedības modelis paaugstina arī noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas risku.

Tiesas ieskatā apsūdzētais, izciešot probācijas uzraudzību, tiks pakļauts dažādām resocializācijas programmām, kas palīdzēs izvērtēt noziedzīgu nodarījumu cēloņus, mainīt viņa domāšanas un uzvedības modeli, un tādējādi viņam būs iespēja koriģēt savu uzvedību un mazināt agresiju, kas būtiski sekmēs viņa resocializāciju un novērsīs jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas risku.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst par nepieciešamu apsūdzētajam piemērot papildsodu probācijas uzraudzības veidā uz 1 gadu.

[7] Pirmstiesas procesā piemērotais drošības līdzeklis – dzīvesvietas maiņas paziņošana – ir turpināms līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim, jo tiesa nekonstatē pamatu tā atcelšanai vai grozīšanai.

[8] Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību ir nodarījis.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 22.pantu personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālās iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmā daļa noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmo daļu cietušajam ir tiesības iesniegt pieteikumu par radītā kaitējuma kompensāciju jebkurā kriminālprocesa stadijā līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai pirmās instances tiesā. Pieteikumā jāpamato par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām — tikai jānorāda.

Civillikuma 1635.pantā noteikts, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

[8.1] Ar Juridiskās palīdzības administrācijas lēmumu cietušajai izmaksāta valsts kompensācija 1750 *euro* apmērā (1.sējuma lietas lapa 84-85).

Juridiskās palīdzības administrācija ir lūgusi prokurori izmantot Kriminālprocesa likuma 456.panta trešajā daļā noteiktās tiesības pieteikt un uzturēt pieteikumu par kompensācijas piedziņu valsts interesēs. Prokurore tiesas sēdē arī lūdza piedzīt valsts labā no apsūdzētā valsts izmaksāto kompensāciju 1750 *euro* apmērā.

Likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" $3.^1$ panta 2.punktā noteikts, ka pienākums atmaksāt valsts budžetā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju ir noziedzīga nodarījuma izdarītājam, kurš atzīts par vainīgu, pamatojoties uz notiesājošu spriedumu [..].

Līdz ar to tiesa atzīst, ka valsts labā no apsūdzētā piedzenama valsts izmaksātā kompensācija cietušajai 1750 *euro* apmērā.

[8.2] Cietusī pieteica materiālā kaitējuma kompensāciju 209,85 *euro* apmērā un liecināja, ka materiālā kaitējuma kompensācija sastāv no izdevumiem par atrašanos stacionārā 109 *euro*, iegādātajiem medikamentiem 62,28 *euro* un ārstu apmeklējumiem 38 *euro*, par ko visi čeki ir iesniegti pirmstiesas procesā.

Tiesas sēdē apsūdzētais norādīja, ka cietušās pieteikto materiālā kaitējuma kompensāciju viņš neatzīst. Uzskata, ka valsts izmaksātā kompensācija jau sedza medicīniskos izdevumus.

Tiesa, izvērtējusi cietušās materiālā kaitējuma kompensācijas pieteikumu, atzīst, ka tās apmērs pierādīts ar rēķinu, kvīti un čekiem, kas pievienoti kaitējuma kompensācijas pieteikumam (1.sējuma lietas lapa 58-60).

Iepazīstoties ar cietušās iesniegtajiem maksājumus apliecinošajiem dokumentiem, tiesa secina, ka medicīniskie pakalpojumi, proti, atrašanās stacionārā, ārstu konsultācijas, vizītes un izmeklējumi, kā arī medikamentu iegāde bija nepieciešama, lai novērstu negatīvās sekas cietušās veselībai un attiecas uz ārstēšanu, kura bija nepieciešama cietušajai pēc gūtajiem miesas bojājumiem, ko tiesai nav pamata apšaubīt, līdz ar ko tie ir piedzenami no apsūdzētā pilnā apmērā. Tas apstāklis, ka lietas materiāli nesatur informāciju ar ārstējošā ārsta norādēm par cietušajai nepieciešamajiem medikamentiem, nedod pamatu uzskatīt, ka viņas iegādātie medikamenti nebija nepieciešami sakarā ārstēšanos pēc apsūdzētā nodarītajiem miesas bojājumiem.

Taču, ņemot vērā to, ka valsts ir izmaksājusi cietušajai kompensāciju 1750 *euro* apmērā par viņai radīto morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu, tiesa uzskata, ka ar to ir pilnībā atlīdzināta cietušās pieteiktā materiālā kaitējuma kompensācija 209,85 *euro* apmērā, un līdz ar to tā nav nosakāma.

[8.3] Cietusī pieteica morālā kaitējuma kompensācijas pieteikumu 3000 *euro* apmērā. Cietusī par pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju liecināja, ka sakarā ar notikušo viņai rādīti lieli emocionāli pārdzīvojumi un viņa turpina arī ārstēšanos. Pēc notikuma viņai ir slikta emocionālā un fiziskā pašsajūta, sabojājās redze, ir galvas reiboņi, slikta dūša, viņa nevar veikt fizisku darbu. Pēc slimnīcas viņa nestrādāja trīs mēnešus. Periodiski moka paniskas bailes, baidās dzīvot mājā blakus apsūdzētajam, jo baidās, ka viņš var kaut ko nodarīt. Viņa apmeklē psihologu, arī kosmetologu, jo seja ir izkropļota.

Tiesas sēdē apsūdzētais norādīja, ka cietušās pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju viņš neatzīst. Uzskata, ka valsts izmaksātā kompensācija jau sedza kompensāciju par morālo kaitējumu.

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma apstākļus, tiesa atzīst, ka cietušajai ir tiesības uz kompensāciju par nodarītajām fiziskajām ciešanām un morālo aizskārumu sakarā ar apsūdzētā veiktajām prettiesiskajām darbībām pret viņu, kā rezultātā cietušajai nodarīti vidēja smaguma miesas bojājumiem.

Likumdevējs ir noteicis tiesai tiesības par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru lemt pēc sava ieskata, taču tajā pašā laikā ir norādīti kritēriji, kas ņemami vērā, izlemjot šo jautājumu.

Atbilstoši Augstākās tiesas 2010./2011. gada tiesu prakses apkopojuma "Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" pielikumā Nr.3 norādītajām vadlīnijām par Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu kompensācijas summas noteiktas 711 līdz 4268*euro* (500 līdz 3000 latu) apmērā.

Nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai ir jābūt pārliecinātai, ka noteiktā summa būs taisnīgs apmierinājums cietušajam (sk. *Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2018.gada 28.marta lēmums. Lieta Nr. 11096125312, SKK-13/2018*).

Tiesa konstatē, ka cietusī apsūdzētā pielietotās vardarbības rezultātā guva vidēja smaguma miesas bojājumus, kad apsūdzētais ar īpašu agresivitāti dzīvojamās mājas pagalmā vērsās pret cietušo, kurai, uz zemes guļošai, ne mazāk kā trīs reizes ar dūri iesita pa seju un ne mazāk kā vienu reizi ar apautu kāju iespēra pa galvu, tādējādi radot viņai ne tikai fiziskas ciešanas noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī, bet arī atveseļošanās periodā, uz ko cietusī norādīja tiesas sēdes laikā, jo sasistā galva sāpēja. Tiesas ieskatā apsūdzētā veikto darbību rezultātā cietusī jebkurā gadījumā bija pakļauta stresam un pārdzīvojumiem par savu veselību, kas viņai radīja morālu aizskārumu. Cietusī pēc pārdzīvotā apmeklē psihologu, jo izjūt bailes, ir diskomforts dzīvot vienā mājā ar apsūdzēto, arī apmeklē kosmetologu, jo, viņas ieskatā, viņas seja ir traumēta. Tādejādi ir konstatējams, ka apsūdzētā izdarītās noziedzīgās darbības ir atstājušas ilgstošas paliekošas sekas cietušās fiziskai un psiholoģiskai veselībai.

Tiesa, novērtējot cietušās paskaidrojumus par morālā kaitējuma kompensāciju, uzskata, ka morālā kaitējuma kompensācijas pieteikums ir apmierināms pilnībā. Tāpat tiesa ņem vērā to, ka valsts ir izmaksājusi cietušajai kompensāciju 1750 *euro* apmērā par viņai radīto morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu, un tādējādi ir konstatējams pamats pieteiktās morālās kaitējuma kompensācijas apmēra samazināšanai. Šādos apstākļos no apsūdzētā par labu cietušajai ir piedzenama morālā kaitējuma kompensācija 1459,82 *euro* apmērā, kas ir samērīgi ar noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, viņai radītajām fiziskajām un morālajām ciešanām.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto, un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511.pantu, tiesa

nosprieda

atzīt /Persona A/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 126.panta pirmajā daļā, un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 9 (deviņiem) mēnešiem, un, piemērojot Krimināllikuma 38.^{1} panta trešo daļu, ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu.

Ieskaitīt soda izciešanā aizturēšanā pavadīto laiku no 2024.gada 7.februāra plkst.06.53 līdz 2024.gada 8.februāra plkst.11.30, kas atbilst 2 (divām) brīvības atņemšanas dienām.

Piemēroto drošības līdzekli – dzīvesvietas maiņas paziņošana – atstāt negrozītu līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Soda izciešanas sākumu skaitīt no aizturēšanas dienas.

Piedzīt no /Persona A/ par labu valstij cietušajai /Persona B/ izmaksāto kompensāciju 1750*euro* apmērā, un tā iemaksājama: Valsts kase, konts LV05TREL819045814800B, nosakot 30 dienu termiņu tā labprātīgai izpildei pēc sprieduma spēkā stāšanās, iesniedzot tiesai maksājuma apliecinošu dokumentu.

Piedzīt no /Persona A/ par labu /Persona B/ pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju 1459,82*euro*apmērā. Tā iemaksājama cietušās bankas kontā: LV36UNLA0050023853473.

Pārējā daļā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Noteikt /Persona A/ 30 dienu termiņu kaitējuma kompensācijas labprātīgai atlīdzināšanai pēc sprieduma spēkā stāšanās, un pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas pilsētas tiesai.

Pilna sprieduma pieejamības datums – 2024.gada 11.oktobris.

Tiesnese Linda Dīzenberga